

בבית המשפט העליון

רע"א 6458/18

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המבקש: עו"ד יניב גבריאל

נגד

המשיבים: 1. אתיקה השקעות
2. אופיר ורדי
3. יניר לוין
4. עו"ד יעקב בטש

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
תל אביב-יפו מיום 16.7.2018 בע"א 17422-03-18, ע"א
17495-03-18 וע"א 40437-03-18.

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

1. בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(השופטת א' כהן) מיום 16.7.2018 בע"א 17422-03-18, ע"א 40437-03-18 וע"א
17495-03-18 אשר דחה ערעורים שהגיש המבקש וקיבל בחלקו ערעור שהגישו
המשיבה 1 והמשיבים 2 ו-4 על פסק דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו
(השופט א' ברקאי) מיום 2.2.2018 בת"א 44524-11-11, ת"א 11695-02-13 ות"א
5327-12-11.

2. המשיבים הגישו שלוש תביעות נפרדות לבית משפט השלום נגד המבקש בגין
הפרת זכויות יוצרים, כמפורט להלן:

המשיבה 1, חברה בע"מ אשר מפעילה אתר אינטרנט המספק תוכן בנושא זכויות
רפואיות ומימושן (להלן: אתר המשיבה 1), והמשיב 2, הבעלים של המשיבה 1, הגישו
תביעה נגד המבקש בה נטען כי במהלך שנת 2001 גילה המשיב 2 כי המאמר "ועדת

רפואית של ביטוח לאומי" (להלן: המאמר 1) המופיע באתר המשיבה 1, הועתק ופורסם באתר אינטרנט שבבעלות המבקש (ת"א 5327-12-11).

המשיב 3, הבעלים והמפעיל של אתר האינטרנט "MYPI" המספק תוכן בתחום החקירות הפרטיות (להלן: אתר המשיב 3), הגיש תביעה נגד המבקש בה נטען כי במהלך שנת 2011 גילה המשיב 3 כי המבקש העתיק פסקאות שלמות מהמאמר "הוצאת דיבה – איסור לשון הרע וחקר האמת" (להלן: המאמר 2) המופיע באתר המשיב 3 (ת"א 44524-11-11).

המשיב 4, עורך דין במקצועו, הגיש תביעה נגד המבקש בה נטען כי במהלך שנת 2008 גילה המשיב 4 כי המאמר "חוק הלבנת הון והשפעתו על פרטיותנו" (להלן: המאמר 3) אותו הוא חיבר במסגרת עבודתו במשרד עורכי דין, פורסם באתר משרדו של המבקש ללא אישורו של המשיב 4, ותוך כדי שהמבקש ביצע שינויים במאמר המקורי (ת"א 11695-02-13).

המבקש הגיש תביעות שכנגד בהן טען כי כל אחד מהמשיבים העתיק בדרכו את המאמר שבגיניו הגיש כל אחד מהם תביעה, וכי כל המשיבים חברו נגדו יחדיו שלא כדין.

3. הדיון בתביעות השונות אוחד, ובפסק דין מיום 2.2.2018 קיבל בית משפט השלום את תביעות המשיבים ודחה את התביעות שכנגד שהגיש המבקש. השאלה המרכזית בה התמקד פסק דינו של בית משפט השלום הייתה מי חיבר את המאמרים השנויים במחלוקת. אשר למאמרים 1 ו-2, נקבע בין היתר כי אין לקבל את טענת המבקש כי מאמרים אלו הופיעו במחברות של שניים מתלמידיו בקורס "חשבי שכר בכירים" (להלן: מחברות הקורס), וכי אין לקבל את טענתו לפיה מאמרים אלו הופיעו באתר המכללה למיסים. אשר למאמר 3, נקבע בין השאר כי הוכח שהמשיב 4 חיבר בחודשים יולי-אוגוסט בשנת 2008 מאמר זה, אשר מתייחס להצעת החוק לתיקון חוק איסור הלבנת הון שפורסמה ביום 11.7.2007, ועל כן אין מקום לקבל את טענת המבקש כי מאמר זה נכתב על ידו בשנת 2006. לפיכך, בהתחשב בהיקף ההפרה, משך ההפרה, חומרת ההפרה, והעדר תום ליבו של המבקש, נקבע פיצוי למשיבים, ללא הוכחת נזק, בסך של 20,000 ₪ בגין כל אחת מהתביעות שהוגשו על ידי כל אחד מהמשיבים, וכן תשלום הוצאות ושכר טרחת עורך דין בסך של 10,000 ₪ לכל אחד מהמשיבים.

4. על פסק דין זה הוגשו שלושה ערעורים לבית המשפט המחוזי. המבקש הגיש שני ערעורים, כמפורט להלן:

הערעור הראשון הוגש נגד המשיבה 1 והמשיבים 2 ו-3, והופנה נגד קביעותיו העובדתיות של בית משפט השלום בנוגע למאמרים 1 ו-2 (ע"א 17495-03-18). בין היתר נטען כי בית משפט השלום לא דן בשתי טענות מהותיות שנטענו על ידי המבקש: האחת, כי מחברות הקורס, שחולקו לתלמידיו של המבקש שנים לפני המועד בו נכתבו המאמרים לפי גרסתם של כל אחד מהמשיבים, סותרות את טענות המשיבים; והשנייה, כי למשיבה 1 ולמשיב 2 אין זכויות יוצרים במאמר 1, שהרי כפי שעלה מעדותם וכפי שנקבע בפסק הדין, המאמר נכתב עבורם על ידי צד שלישי. הערעור השני הוגש נגד המשיב 4, ובו בין היתר נטען כי בית משפט השלום לא דן בטענות מהותיות שהעלה המבקש במסגרת התביעה שכנגד שהגיש נגד המשיב 4 (ע"א 17422-03-18).

הערעור השלישי הוגש על ידי המשיבה 1 והמשיבים 2 ו-4 נגד המבקש (ע"א 40437-03-18), ובו נטען כדלקמן: לגבי המשיב 4, נטען בין היתר כי שגה בית משפט השלום בעת שלא פסק פיצוי בגין הפרת זכותו המוסרית של המשיב 4, אשר מהווה הפרה נפרדת ושונה. לגבי המשיבה 1 והמשיב 2, נטען בין השאר כי סכום הפיצויים שנפסק על ידי בית משפט השלום לטובתם הוא נמוך, וכי ההוצאות שנפסקו לטובתם אינן משקפות את ההוצאות הריאליות של ניהול התובענה.

5. בפסק דין מפורט ומנומק מיום 16.7.2018 דחה בית המשפט המחוזי את שני הערעורים שהגיש המבקש, וקיבל באופן חלקי את הערעור שהגישו המשיבה 1 והמשיבים 2 ו-4. אשר לערעור הראשון שהגיש המבקש, נקבע בין היתר כי בית משפט השלום פירט ונימק את ממצאיו ומסקנותיו בנוגע למאמרים 1 ו-2 על סמך התרשמותו מהעדים ומהראיות שהובאו בפניו, ולכן לא נמצא טעם להתערב בהכרעתו. אשר לערעור השני שהגיש המבקש, נקבע בין היתר כי אין עסקינן במקרה חריג שבו תתערב ערכאת ערעור בקביעות עובדתיות ובממצאי מהימנות. אשר לערעור שהגישו המשיבים, נקבע כי בעת שמשקללים את מכלול ההפרות, תוך בחינת הפרמטרים לפי סעיף 56 לחוק זכות יוצרים, תשס"ח-2007, ובשים לב לממצאים העובדתיים שנקבעו בפסק דינו של בית משפט השלום, המסקנה המתבקשת היא כי יש להגדיל את סכום הפיצוי לכל אחד מהמשיבים באופן גלובלי לסך של 40,000 ₪ מבלי ליצור הבחנה אריתמטית בין סכום פיצוי בגין זכות יוצרים לבין סכום פיצוי בגין הפרת זכות מוסרית. עם זאת, נקבע כי לא נמצא טעם להתערב בסכום ההוצאות שנפסק.

6. על פסק דין זה הגיש המבקש את הבקשה לרשות ערעור שלפני, בה בין היתר שב וטוען המבקש נגד קביעותיו העובדתיות של בית משפט השלום.

7. לאחר העיון בבקשה הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

8. הבקשה אינה מגלה עילה המצדיקה מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" - רשות אשר לא תינתן אלא במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית שהשלכותיה חורגות מעניינם הפרטני של הצדדים להליך (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). עניינה של הבקשה נטוע כולו בנסיבות העובדתיות הקונקרטיות הקשורות לסכסוך בין המבקש למשיבים, והיא אינה מעוררת כל שאלה בעלת חשיבות כללית, חרף ניסיון המבקש לטעון לכך. פסק דינו של בית המשפט המחוזי מפורט ומנומק כדבעי ומבסס היטב את קביעותיו המפורטות לעיל. הואיל וכלל טענות המבקש הן טענות המופנות נגד ממצאיו העובדתיים של בית משפט השלום - אותן שב וטוען המבקש גם בבקשה זו - צדק בית המשפט המחוזי בעת שקבע בפסק דינו באשר לשני הערעורים שהגיש המבקש כי לא נמצא טעם להתערב בהכרעתו של בית משפט השלום. על כן, אין בטענות המבקש כדי להצדיק מתן רשות ערעור או כדי להצביע על עיוות דין שנגרם.

9. אשר על כן, הבקשה למתן רשות ערעור נדחית.

ניתנה היום, כ' בחשוון התשע"ט (29.10.2018).

ש ו פ ט